

forringelse, som ikke tidligere har været kjendt. — Jeg vil kun sige om den her foreliggende Lov, at det glæder mig, at den er fremkommen, den er et saa stort Fremskridt paa Fattigvæsenets Omraade, at den vil lette Fattigbestyrrelserne denne vigtige Gren af den kommunale Bestyrelse. Her findes næsten Alt, dette Omraade vedrørende, samlet i een Lov, og det forekommer mig, at der er truffet saa alsi dige og liberale Bestemmelser, som det vel er muligt at træffe i en Fattiglovgivning. Et Middel i den Retning, som det ærede Medlem omtalte, er ogsaa opnaaet, idet der er visse bestemte Udgifter, som ikke blive at rejsundersere og som følge deraf ikke at betragte som Fattigunderstøttelse, fornemlig Udgifter i Sygdomstilfælde; dette har ikke hidtil været Tilfældet. At der kan være Bestemmelser i en Lov af dette Omfang, som ikke Alle kunne tiltræde, er rimeligt; det vilde være besynderligt, om det ikke var saa. Jeg kan finde de fleste Paragrafer overordentlig rigtige, hvori det er specificeret, hvem der har Forsørgelsespligt. Jeg kan være meget enig med den ærede første Taler i, at det maatte er en for haard Bestemmelse, der er nedlagt i § 12 om, at Forældre skulle forsørge deres Børn i længere Tid eller for bestandig under visse Forudsætninger, medens de nu kun have Forsørgelsespligt til Børnenes 18de Aar; men ser man nøie paa Paragrafen, vil man efter min Formening finde, at der ligger en meget væsentlig Betryggelse i den, idet det ikke er Fattigbestyrrelsen, der skal afgjøre, om og i hvilket Omfang de Paagjældende skulle deltage i denne Forsørgelse, men denne Afgjørelse træffes af Overmyndigheden; deri ligger al mulig Betryggelse for, at der vil være stet saa gode Forunderstøttelser, at man kan være fuldstændig overbevist om, at en Byrde ikke vil blive væltet over paa en Familie, som ikke kan bære den. Det vilde maatte ogsaa være noget stødende og noget urigtigt, om velhavende Forældres Børn, Børn af Forældre, som have god Evne til at forsørge dem, skulde falde det Offentlige til Byrde, og jeg kan ikke se Andet, end at Lanken er fremsat i § 12 saaledes, at der er givet en, efter mine Begreber fuldstændig betryggende Sikkerhed for, at Principet ikke bliver ført for vidt. — Der er et andet Spørgsmaal, som ogsaa blev omtalt af den ærede første Taler, nemlig hvor lang Tid der skal udfordres til at erhverve Forsørgelsesret i en Kommune. Ja, det kan maatte være et af de vanskelige Spørgsmaal med nogenlunde Vished at sige, hvad der i saa Henseende er det Rigtige. Der er her to Yderligheder: den ene at betragte Fødehemmet som Forsørgelsessted og den anden at gaa ned til et kortere Aaremaal, saaledes som jeg tror, at man har det i England, nemlig et Par Aar. Mod det Første, at Fødehemmet, som det engang var foreslaaet i Lovforslaget, bliver lagt til Grund for Forsørgelsesretten, vil jeg bestemt udtale mig, idet det ikke alene kunde og vilde

blive overordentlig uheldigt, fordi vi ikke have saa faa af en vis Slags Kommuner i vort Land — jeg tænker paa de Kommuner, hvis Beboere væsentlig ernære sig ved Fiskeri — men det vilde ogsaa efter min Formening være Synd imod den fattige Del af Befolkningen. Det er dog ikke saa sjældent Tilfælde, at et Barn rejser bort fra Kommunen og bliver borte for bestandig; han eller hun offerer sin Arbeidskraft andesteds og erhverver sig der et Hjem. Det vilde da være haardt, om en Saadan i det Dieblis, han blev trængende til Hjælp, skulde rives ud af de Bøffendtskabsforhold, som han er kommen i, og som maa forudsættes at være venstabelige, og vises hen til en Kommune, hvor han maatte slet ikke vilde have nogen Bøffendts, og hvor han vilde blive betragtet som et nødvendigt Onde, som man skulde tage imod. Imod den 5aarige Forsørgelsesret, som vi hidtil have haft, har der været ført ikke saa liden Anke, saaledes den Anke, at den ene Kommune gaar hen, om jeg saa maa sige, og overliter den anden ved at forbynde, at Nogen i de 5 Aar erhverver Forsørgelsesret, nemlig derved, at den Paagjældende faar en eller anden Understøttelse, der kan betragtes som virkelig Fattighjælp. Der er ved Lovforslaget truffet en lille Bestemmelse herimod i det, jeg tidligere omtalte, men dette er ogsaa det eneste Betryggende, der findes herom, idet Samme kan foregaa, naar man sætter 10 Aar, som naar man sætter 5. Jeg drifter mig ikke til i dette Dieblis at fremsætte noget bestemt Forslag om, paa hvilken Maade man bedst kunde forebygge dette. Lovudfættets Tanke med Hensyn til Forsørgelse i Forsørgelsesanstalter billiger jeg. Man er nu kommen ind paa at opføre saadanne Anstalter. Der har hos dem, der desto værre nærmest have Udsigt til at skulle tage Bolig i disse Anstalter, været en vis Frygt for dem; men det har viist sig, efterhaanden som de mere og mere ere blevene brugte, at ikke alene denne Frygt har været ubegrundet — hvorved jeg dog strax vil bemærke, at det ogsaa for en væsentlig Del beror paa en heldig Bestyrelse af Anstalten — men at de Paagjældende ogsaa befinde sig bedre der, end naar de skulle understøttes af de Enkelte omkring i Sognet, idet det jo er ganske naturligt, at denne sidste Understøttelse ikke i alle Tilfælde kan blive saa tilstrækkelig, som den burde være. Selv om nemlig Understøttelsen bliver leveret in natura, have de Understøttede ikke deres Ting indrettebe saaledes, at de kunne have den Nytte og Brug af de ydede Gjenstande, som de burde og skulde. I Anstalterne have de derimod deres gode sunde Kost paa eet Sted; Kommunen slipper billigere, og de Fattige leve bedre. Der er her i Lovforslaget tillige truffet Bestemmelser, hvorefter man kan tage Forholdsregler imod dem, der Intet ville bestille, idet det er paalagt Amtterne — i alt Fald for en lille Del — at de skulle have Arbejdshuse. Dette anser jeg ligeledes for et